

податкової платформи, є остаточним і не підлягає подальшому адміністративному оскарженню, але може бути оскаржене в судовому порядку. Якщо відповідно до Кодексу контролюючий орган самостійно визначає фінансове зобов'язання платника податку з причин, не пов'язаних із порушенням податкового законодавства, такий платник податків має право на адміністративне оскарження рішень контролюючого органу протягом 30 календарних днів, які настають за днем отримання податкового рішення [3].

Підсумовуюче вищевикладене, можна зазначити, що правове регулювання процедур адміністративного оскарження рішень дій та бездіяльності фіскальних органів, їх посадових осіб та інших службовців, є одним із способів реалізації ДФС України своїх повноважень, контролем за діяльністю її територіальних органів, оскільки це, серед іншого, передбачає можливість додаткових заходів перевірки, скасування будь-якого рішення контролюючого органу у разі встановлення його невідповідності актам законодавства. Застосування процедури адміністративного оскарження рішень органів ДФС сприяє запобіганню корупції, залишає за собою право платників податків оскаржувати рішення контролюючих органів та всебічно та об'єктивно розглядати такі звернення.

Список джерел:

1. Смичок Є. М. Досудовий порядок вирішення податкових спорів // [Електронний ресурс], режим доступу: http://www.pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2012/6_2012/16.pdf (дата звернення 23.03.2021 р.)

2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI (Редакція станом на 25.02.2021) [Електронний ресурс], режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text> (дата звернення 23.03.2021 р.)

3. Особливості адміністративного оскарження рішень контролюючих органів, офіційний портал Державної фіскальної служби України, [Електронний ресурс], режим доступу: <http://www.sfs.gov.ua/media-tsentr/novini/print-176032.html> (дата звернення 23.03.2021 р.)

Кльова В. О.,
студентка 3 курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Киян В.Я.,
к.ю.н., доцент,
завідувач кафедри

СОЦІАЛЬНІ РИЗИКИ ЯК ПІДСТВИ ДЛЯ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ: ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ

Соціальні ризики - основа соціального захисту, а також, вони розглядаються як його мета. Для попередження погіршення умов безпеки, соціалізації, та найбільш незахищених верств населення треба враховувати усі соціальні ризики, які наявні.

Варто відмітити, що система соціальних ризиків, вона динамічно прогресує з розвитком суспільства. Так, список соціальних ризиків, звісно все більше набуває поширення серед міжнародного співтовариства, проте він не є повним, і тому, кожний рік список соціальних ризиків росте.

До соціальних ризиків відносять втрату постійного джерела доходу у випадку безробіття; непрацездатності внаслідок хвороби, нещасного випадку, старості, вагітності, необхідності догляду за дітьми; смерті годувальника тощо. Зазначені ризики є масовими, виникають внаслідок певних подій, які відомі й мають постійний, передбачуваний характер. Вони, як правило, мало залежать від поведінки окремої особи і визначаються, переважно, соціальними та економічними умовами [4, с. 402].

Розгляд даної тематики знайшов свій вияв у працях таких видатних вчених: Н. Болотіної, Н. Борецької, Т. Боярчук, В. Дурденевського, М. Іншина, Е. Лібанової, М. Іншин, С. Прилипко, С. Синчук, О. Тищенко, Г. Трунова та інших.

Варто зазначити, що соціальний ризик – це соціально вагома підстава об'єктивного характеру, через яку громадяни не в змозі самотійно себе утримувати, а також потребують матеріального та соціального захисту з боку держави.

Соціальні ризики можна охарактеризувати наявністю наступних ознак:

- закріплені міжнародним та національними законодавствами в якості обставин, за умови настання яких особа потребує допомоги держави чи суспільства;
- носять об'єктивний характер, тобто їх настання відбувається незалежно від волі особи і вони не можуть бути усунутими нею самотійно;
- порушують звичний ритм життєдіяльності людини та зумовлюють її матеріальну незабезпеченість;
- потенційно закономірні для кожної людини — настають обов'язково чи відбудуться за певних умов[3, с. 487].

Якщо переходити до класифікації соціальних ризиків, то ми вже зазначали прийняту класифікацію. Проте, зважаючи на велике розмаїття наукових праць, ми можемо стверджувати, що дана класифікація є невичерпною.

Так, відповідно до класифікації соціальних ризиків щодо ступеня типовості соціальних ризиків та причини їх виникнення, на думку Н. Болотиної, їх можна згрупувати у такі види:

– загальнолюдські (загальносоціальні), які можна поділити на загальнопоширені (хвороба, непрацездатність, материнство, сімейні витрати, безробіття, старість, кончину, вдовство) і незагальнопоширені, які кожна країна визначає самостійно;

– професійні, зумовлені негативними чинниками виробництва, що призводять до травматизму і професійних захворювань;

– державно-політичні, пов'язаними із воєнними діями, політичними репресіями; техногенні та екологічні[1, с. 49].

Також, І. Івченко класифікує соціальні ризики за такими критеріями, як:

- за родом небезпеки: техногенні, природні, змішані;
- за характером діяльності: підприємницькі, фінансові, комерційні, інвестиційні, промислові, професійні;
- за природою об'єктів: майнові, ризики спричинення збитків життю і здоров'ю громадян;
- за характером обліку ризику: внутрішні і зовнішні;
- за часом виникнення: короткострокові, постійні[2, с. 32-36].

Щодо цього розмежування, ми можемо зауважити, що значних відмінностей між зазначеними категоріями немає, незважаючи на те, що всі вони стосуються певних проблем у житті людей. Вони можуть відображати тільки широкий або вузький підхід до видів соціальних ризиків.

Також, ми пропонуємо виділити тлумачення поняттю соціальні ризики у власному розумінні. Тобто, це певні події в житті людини, через які люди потребують матеріальної підтримки суспільства. Насамперед, ми говоримо про погіршення становища через втрату заробітку з об'єктивних причин, а також через додаткові витрати, що пов'язані з утриманням дітей або інших членів родини, також, це задоволення потреб у медичних або інших послугах.

Якщо, це все буде враховано, то будь-який з видів соціального ризику може бути певним підґрунтям для впровадження правильного, діючого механізму соціального захисту. Цей підхід дозволить законодавчо закріпити вичерпний перелік соціальних ризиків, які б могли давати відповідне право на захист з боку держави.

Список джерел:

1. Болотіна Н.Б. Право соціального захисту України: навч. посіб. Київ: Знання, 2005. 615 с.
2. Івченко І.Ю. Економічні ризики: навч. посіб. Київ: «Центр навчальної літератури», 2004. 304 с.
3. Надрага В.І. Соціальний захист в системі мінімізації соціальних ризиків. *Соціально-трудова відносини: теорія та практика*. 2014. № 2. С. 486-491.

4. Топішко Н.П. Соціальні ризики як чинники регулювання системи соціального захисту населення. *Наукові записки*. Серія: «Економіка», 2009. Вип. 1. С. 401-411.

Карпенко Р.В.,
кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

ВІДПОВІДНІСТЬ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ПОЛОЖЕННЯМ МІЖНАРОДНИХ ПРАВОВИХ АКТІВ У СФЕРІ ОПЛАТИ ПРАЦІ

Забезпечення умов своєчасної та справедливої оплати праці вітчизняних працівників залишається найважливішим, пріоритетним завданням трудової політики. Однак будь-яка законодавча робота у цьому напрямку має здійснюватися лише із врахуванням усіх міжнародних зобов'язань, що витікають із ратифікованих та чинних для держави міжнародних актів про працю. Останні, у свою чергу, представляють собою складний, постійно зростаючий у національному законодавстві нормативний масив, який формує певний «правовий фундамент» у забезпеченні трудових прав вітчизняних працівників, включаючи право на гідну оплату праці. Основні міжнародні зобов'язання України у сфері оплати праці закріплені у основоположній Конвенції МОП № 95 про охорону заробітної праці 1949 р., Конвенції МОП № 131 про встановлення мінімальної заробітної плати з особливим урахуванням країн, що розвиваються 1970 р., Міжнародному пакті про економічні, соціальні та культурні права 1966 р. та Європейській соціальній хартії (переглянутій) 1996 р. Не дивлячись на той факт, що переважна кількість з наведених міжнародних актів про працю давно стали елементами системи джерел трудового права України, суттєву невідповідність новел національного законодавства їх положенням можна знайти одразу у визначенні поняття «заробітна плата» [1, с. 285].

Згідно зі ст. 1 основоположної Конвенції МОП № 95 термін «заробітна плата» означає, «незалежно від назви й методу обчислення, будь-яку винагороду або заробіток, які можуть бути обчислені в грошах, і встановлені угодою або національним законодавством, що їх роботодавець повинен заплатити, на підставі письмового або усного договору про наймання послуг, працівникові за працю, яку виконано, чи має бути виконано, або за послуги, котрі надано, чи має бути надано» [2]. Проте у ст. 94 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпПУ) наголошується, що заробітна плата – це «винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу» [3]. Як бачимо існує значна